

ΠΑΝΙΚΟΣ

Ὁ θεὸς βοηθός μας καὶ σκεπός· μὲς στὴν καρδιά τὴν ἄδεια
 ἄς ἔμπη ὁ φόβος του ἄγνωμοι, παιδιὰ καὶ νέοι καὶ γέροι.
 — Στὰ πλούσια Τέμπη, ἀνάμεσα στοῦ Ἀδμήτου τὰ κοπάδια,
 κοιμᾶται ὁ νέος ὠραίος βοσκός, στὴ γλῶη, τὸ μεσημέρι.

Πλάϊ μας κἄπου οἱ ἀγνώριστοι περνοῦν θεοὶ—ποῖς ξέρει·
 Ὁ θεὸς βοηθός μας καὶ σκεπός, χαράημερα καὶ βράδια·
 — Στὸν ὕπνον πνέει τοῦ ὠραίου βοσκοῦ ξεπνοῖσμένο ἀγέρι
 καὶ ἄγνοιαστα βόσκουν λάγια ἀρνιά στὰ τροφαντὰ λιβάδια.

Βοσκός, τοῦ Ὀλύμπου ὁ ἐξόριστος, μὰ ὄνειρα θεῖα κάνει·
 τῶν Ὀλυμπίων πῶς ὀδηγᾷ τὴν θεία πομπή τοῦ ἑφάνη
 καὶ τὸν ἀρχαῖο, στὸν ὕπνο του, σιγανακροῦει παιᾶνα.

Τρόμον βαθὺ σκορποῦν τοῦ θείου σκοποῦ τὰ θεῖα τὰ μάγια,
 κρατάει τὸ λάλο ἀνάβρυσμα τοῦ βράχου ἢ νερομάννα
 καὶ ροβολοῦν κατάρραχα τάρνιά γκρεμνοὺς καὶ πλάγια!

Η Σ Φ Ι Γ Γ Α

Στὸ δρόμο, δρόμο τῆς ζωῆς, ποῦ ξεκινᾶω διαβάτης,
 μοῦ ἔχει καρτέρι, πλαγιαστὴ καταμεσίς στὴ στράτα,
 ἢ Σφίγγα, ἢ στρίγγλα, μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια τὰ νυχᾶτα
 νὰ κρίνω τὰ ξεδιάλυτα παραμαντέματά της.

—: Πρόσταξε ὁ Ρήγας μιὰ φορὰ καὶ βγάξει ὁ Ρήγας διάτα
 νὰ τρῶν τὴ μάννα τὰ παιδιὰ κ' ἡ μάννα τὰ παιδιὰ της·
 στὴν ἄμμο φύτεψε μηλιάν ὁ Ρήγας τῆς Μπαγδάτης
 καὶ μῆλα τρώει στὰ γέρα του, στάχτη στεγνὴ γιομᾶτα·

—: Τραβάω νὰ φάω τὴ μάννα μου!—Ὡρες καλές, καὶ κείνη,
 ὡς ποῦ νὰ πᾶς, ξενύχιασε τὰ δέροφια σου καὶ πίνει
 τὸ νέο τους αἷμα, κόκκινη ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὴ φτέρνα.

—: Τραβάω νὰ μὲ φάη ἡ μάννα μου!—Ὡρες καλές!—Μὰ ὡς τόσο
 καρπὸ ἀπ' τῆς ἄμμος τὴ μηλιά θὰ βρῶ καὶ θὰ τῆς δώσω
 νὰ ζωντανέψῃ τοὺς νεκρούς.—Τῆς ζωῆς διαβάτη, πέρνα!

* Κύττα σελίδα 189